

Sto - jí hru - ška v ši - rém po - li li - stu ma - ko - vé - ho, hej, hej, li - stu ma - ko - vé - ho.

Stojí hruška v širém poli
listu makového,
hej, hej, listu makového.

Dejž to Pán Bůh, můj synečku,
žes mi to směl řícti.

Dys ty sloužil z líčka mého,
nebudeš ho míti, hej, hej,
do nejdelší smrti.

Pod ní byla má panenka
líčka červeného,
hej, hej atd.

Proč bych nesměl, má panenko,
sloužil otci tvému, hej atd.

Dám já tobě košili šít
bez jehly, bez niti.

Jel jest tady její milý
na vraném koníčku, hej atd.

Dys ty sloužil otci mému,
kaž si zaplatiti.

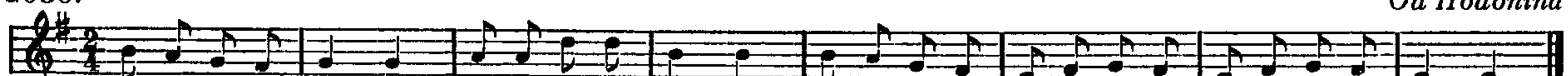
Dám já tobě zámek stavět
na zelném koštále.

Pozdrav Pán Bůh, má panenko,
ty má musíš býti, hej, hej,
do nejdelší smrti.

Já nesloužil, má panenko,
z platu ze žádného,
já jsem sloužil, má panenko,
z líčka červeného.

Košťál zvadne, zámek spadne,
ty má musíš býti, hej, hej,
do nejdelší smrti.

816. BROJ NÁŘADÍ V KUCHYNI



Ku-cha-řka sa bo - jí, ško-pí-ček ju ho - ní, pu-ten-ky ju po-mú - va - jú, že ne-no - sí vo - dy.

Kuchařka sa bojí,
škopíček ju honí,
putenky ju pomúvajú,
že nenosí vody.

Doběhua tam kvačka,
hned sa strhua rvačka,
co ste mně prasa zabili,
mojeho kmocháčka?

Oharek a dyňa
sú velká rodina,
tykva do sklepa běžaua,
donesua jim vína.

Vařeje, užice
berú svoje rance,
podme, sestry roztomilé,
nechť si míchá čím chce.

Doběhu tam špenát,
počau jim hubovat:
cože ste vy za junáci,
já vás chcu sprubovat.

Jak víno vypili,
s tykvou sa pobili,
a ono poharečsko
na huavu si dali.

Pec chlebová praví:
Daj vám Pán Bůh zdraví;
a vy, kamna nemazané,
nebudu vám tady.

Ta gulatá řepa,
ta křičí ze sklepa,
že jak na ně ven vyběhne,
že jím hned vyklepá.

Tykva byua chytrá,
dyňu přeškobrtua
a na břuch jí naskočiuia,
až sa dyňa pukua.

Ohnisko sa pukuo,
tak to hrozně buchuo,
pýření ven vyskočiuo,
všecko sa potlukuo.

Mrkua na hanýza,
ešče ho pobízá:
Chytni mrkvu a zatáhni
nekde do vývoza.¹⁾

Píseň sa zavírá,
už je všemu konec,
kočka s masem utěkaua,
ostau prázny hrnec.

Ta křenová chasa
na poli sa pasua,
redekva, jak tam doběhua,
zabiuia jí prasa.

Ta panská lebeda,
ta křičí: přeběda,
co bych radši mohua utéct
od teho oběda.

¹⁾ A ten drobný hanýz,
bál sa jíti na blíž,

až ta mrkva naňho mrkua:
Co sa, buázne, bojfš.